

چکیده

پژوهش حاضر با هدف پیش بینی گرایش به خودکشی بر اساس ساختار خانواده، رضایت از زندگی و معنای زندگی در بین دانش آموزان پسر مقطع متوسطه دوم ناحیه یک شهر رشت انجام شد. پژوهش توصیفی از نوع همبستگی می باشد. جامعه آماری شامل کلیه دانش آموزان پسر مقطع متوسطه دوم ناحیه یک شهر رشت در فاصله سنی ۱۵ تا ۱۸ سال در ۶ ماهه دوم سال ۱۳۹۵ بودند. نمونه‌ای به حجم ۳۱۰ نفر از دانش آموزان بر اساس جدول کرجسی و مورگان (۱۹۷۰) به روش نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب شدند. به منظور جمع-آوری داده‌ها از پرسشنامه ساختار خانواده (اپشتاین، بالدوین و پیشاپ، ۱۹۸۷)؛ مقیاس افکار خودکشی (آنتون و رید، ۱۹۸۱)، رضایت از زندگی داینر (۱۹۸۵) و پرسشنامه معنای زندگی استیگر و همکاران (۲۰۰۶) استفاده شد. نتایج تحلیل همبستگی نشان داد که بین مولفه های ساختار خانواده با گرایش به خودکشی رابطه مثبت و بین معنای زندگی و رضایت از زندگی با گرایش به خودکشی رابطه منفی و معناداری وجود دارد ($P < 0/01$). همچنین نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که دو متغیر ساختار خانواده، معنای زندگی $60/9$ درصد تغییرات گرایش به خودکشی را پیش بینی می کنند. با توجه به متغیرهای روانشناختی همچون نقش ساختار خانواده و معنای زندگی در تبیین نگرش دانش آموزان به گرایش به خودکشی می تواند روشنگر بعد موثری در تبیین آسیب اجتماعی باشد.

کلیدواژگان: گرایش به خودکشی، ساختار خانواده، رضایت از زندگی، معنای زندگی.